

Разпери своитѣ крила
И пакъ изчезна катъ стрѣла:
Тѣй бръзъ не съмъ го виждалъ азъ,
Стана ми мъчно и завчасъ
Сълзи руннаха катъ порой!
Азъ жалѣхъ за синджира свой!
И долу послѣ катъ слѣзвѣхъ,
Помислихъ въ хладенъ гробъ влѣзвѣхъ.
Нѣ колко мраченъ и да бѣ,
Въ сравнене съ ясното небе,
Затворѣтъ милъ ми бѣ тогазъ:
Покой намирахъ въ него азъ.

XIII.

Години, мѣсци и дни
Вървѣха, азъ ги не брояхъ;
Не знаяхъ нищо вѣчъ за тѣхъ,
Ни какъ се врѣмето мѣни,
Нѣ най-насетнѣ дойде часъ
Свободенъ пакъ да бѣда азъ.
Пуснаха ме. Защо и какъ?
Не знаехъ и не щѣхъ да знамъ:
Свободенъ илъ въ затвора тамъ,
На свѣтлость илъ въ тъмничний мракъ,

Една ми бѣше мисльта:
Обикнахъ безнадежността.
Оковитѣ си съ хладнина
Азъ снехъ и фърлихъ на страна:
Нѣ изведнѣжъ затворѣтъ мой
Стана ми милъ. . . . Въ тозъ покой
Не бѣхъ азъ съвършено самъ:
Другари имахъ. Паякъ тамъ
Внимавахъ мрѣжа какъ тѣче;
Слѣдихъ и малкото мише
При мѣсечина какъ играй.
Подъ тоя мраченъ, тихъ покровъ
Живѣхме ние въ любовь,
И вѣрни бѣхме си до край,
На тѣхъ не бѣхъ азъ господаръ,
А правъ и искренъ имъ другаръ.
Отъ дългата си дружба съ тѣхъ,
Не знамъ, нѣ вѣчъ привикналъ бѣхъ
На този миръ и общи хоръ.
Дору кога настана часъ
Да се дѣля — съ въздишка азъ
Напуснахъ милия затворъ.

Прѣв. Д. К. Поповъ.

Изъ „Ифигения въ Таврида“

отъ Гете.

Първи монологъ на Ифигения.

Подъ вашѣ сѣнки, върхове трепливи
На гъстолистий стари лѣсъ свещенъ,
Дори ѝ сега съсъ чувства боязливи
Излизамъ, също като че пристѣпямъ
Светилището тихо на Диана,
За първъ пѣтъ, събвашъ, се подъ васъ намирамъ,
И клето ми сърце не свиква тука.
Отъ много гѣдинъ вѣчъ какъ висша воля
Подъ васъ ме скрита чува — не роптая —
Нѣ, както ѝ първенъ, чужда тукъ се сѣщамъ.
Уви! отъ ближни менъ море раздѣля,
И цѣли дни край неговъ брѣгъ мечтая,
Земята гръцка дирейки с'душа;
А буйнитѣ вълни пѣнливи глухо
Повръщатъ само моятъ въздишки.
Охъ! тежко ѝ горко самъ саминъ в'чужбина,
Далечъ отъ татка, майка, роднини!
Тѣга подяда сѣка радость щастье.
Отвѣдъ лѣтятъ желанія и мисли